

ingezonden column

Eenvoudig mooi

Was ik een argeloze voorbijganger geweest, op weg naar de Poolse supermarkt een paar straten verderop, dan was ik me rot geschrokken. In de bossen bij Stiphout had ik al mensen gezien met hondjes en honden, sommigen reden op paard, er waren hardlopers en wielrenners, anderen liepen van hun auto naar de velden van SV Stiphout Vooruit - en dan dwars door slaperig Helmond heen fietsend was ik om half tien bij de Sint Jozefkerk.

Als je het niet weet houd je het niet voor mogelijk, maar op deze zondag - palmzondag - begon de wekelijkse mis niet keurig binnen de muren van het kerkgebouw, zoals gebruikelijk, maar buiten op het plein vóór de kerk. Priester met bonnet op zijn hoofd, misdienaars met wijwater, een groot mannenkoor. Allen in vol liturgisch ornaat. Er werden gebeden gezegd, het koor zong, bezoekers konden meezingen. In onze moderne samenleving - toch vrijwel volledig van religieus en kerkelijk vertoon ontdaan - had deze vanzelfsprekendheid bijna iets obsceens. Alsof het niet hóórde, alsof het iets stiekems zou zijn. Ik schrok ervan, en tegelijk had het in al zijn eenvoud en oprechtheid iets vanzelfsprekends.

De katholieke geloofsgemeenschap vierde Palmzondag. Palmzondag: iets met palmtakjes, je zou zeggen: iets van vroeger. Deze groep mensen viert elke zondag om deze tijd in deze kerk de mis. Eucharistie om het netjes te zeggen: herinnering en dankzegging

aan God. Gewoon in 2023, zoals het vijftig jaar geleden er ook aan toe ging. Alsof er in al die jaren niets is gebeurd en veranderd. Inmiddels staat er op steenworp afstand een grote moskee, is de centrumkerk een theater geworden en zijn andere parochiekerken gesloten wegens gebrek aan belangstelling, terwijl de voormalige gelovigen nu op zondagochtend rondjes rennen in het bos. De moderne tijd, gewoon in Helmond.

Na de opening van de viering op het koude kerkplein trok de stoet naar binnen, de kerk in. Nou ja, stoet is een groot woord, het was een stoetje. Maar merkwaardig toch, dat er anno nu überhaupt nog zoiets als een processie is, terwijl je zou verwachten dat ook hier de laatste gelovigen de deur achter zich op slot zouden hebben gedaan en de sleutel teruggeven aan de bisschop. Niets is minder waar. Op eenvoudige en mooi-roomse wijze wordt de mis gevierd, je ziet dat de mensen betrokken zijn. Ze komen hier omdat ze hier willen zijn, voor een moment van gebed. Een moment van stilte in een kwetsbaar leven.

Het is de liturgie zelf die dat moment van intense overgave mogelijk maakt. Die overgave en toewijding worden vertolkt en gedragen door het warme zingen van de mannen in hun witte gewaden, het Gregoriaans koor. Grote goden, alsof een engeltje over je tong piest - nee, je de oren wast. Zo eenvoudig, zo mooi.

Frank van de Poel

